

Miltä sinusta tuntuisi jos minä veisin elämäsi päämäärän, tarkoituksen? Ei miltään, elämä ei tuntuisi miltään. Tiedostamattakin elämme aina kohti päämäärää. Kohti henkilökohtaisia ja yhteisiä päämääriä, tarkoituksen mukaisesti. Ilman sitä ei elämä tunnu miltään. Tiesitkö että minäkin voisin viedä sen sinulta niinkuin sinä teit minulle? Usein mietin ajattelitko ollenkan kuika paljon ja pitkään se sattuu? Se ei tainnut olla sinulle suurikaan asia? Et tainnut pysähtyä ajattelemaan mitä olit riistämässä minun elämältäni? Tiesitkö sinä ollenkaan mitä olit tekemässä? Et tiennyt. Minä olen varma että sinulla ei ollut hajuakaan siitä! Edes sinun moraalisi ei olisi sallinut sitä tietoisesti, siitä olen varma. Näin jälkeempäin en ajattele sinua henkilönä, henkilönä joka halusi minun polvistuvan tyhjälle mustalle maailmalle, joka halusi vahingoittaa lumen valkeat siipeni käyttökelvottomiksi. Sinulla ei ollut voimaa sammuttaa minun elämäni valoa, katkaista vahvoja siipiäni. Sait kirkkaan häikäisevän valon vaimennetua vain himmeäksi, lehes olemattomaksi varjoksi omasta loistostaan. Sait siipeni varjossa näyttämään harmailta, lähes mustilta, elämään kykenemättömiltä, paljailta. Mutta sinäkin olet liian heikko niin julmiin tekoihin. Sinä joka suojaat itseäsi. Miksi? Miksi et halua oppia elämäsi virheistä? Näen nyt sinun heikkoutesi jota vastaan taistelin. Olet kuoresi alla heikko ja yksin. Vain heikkona ja yksin olet toivoton, tunnoton, yksinäisempi kuin koskaan. Sinä olet päättänyt olla kohtaamatta omaa heikkouttasi silmästä silmään. Sinä tunnoton. Annan sen anteeksi. Sinä opetit minulle miksi minä selviän. Sinä vahvistit siipeni valkeammiksi, valoni kirkkaammiksi. Sinä annoit elämälleni enemmän kuin siltä aikoinasi veit. Sait minut pimeinä, kyyneltenkin täyteisinäkin hetkinä uskomaan että vielä koittaisi päivä jolloin nousen. Siivin onnellisin, vahvoin, varmemmin kuin ennen. Nyt entistä vahvempana lennän, lennän eikä tuulet tartukkaan hentoon. Minun siipeni on vahvistettu kyynelin, kasvanut tuskan ja yksinäisyyden alla. Nyt lauluni jää muita vahvempana soimaan, enkä aamunkoita ilta hämärässä pelkää. Valoni kirkas saa valaista tietäni aina läpi hämärän. Annan sinulle anteeksi enkä toivoisi samaa edes sinulle. Katso elämäsi silmästä silmään. Katso heikkouttasi, kuoresi alle. Pysähdy. Anna itsellesi armoa, anna itsellesi anteeksi.. Kun olet valmis nouse ja lennä. Kohti taivaan kantta. Silloin kuoresi on turhaa. Turhuutta valosi rinnalla. Etkö päästäisi siitä jo irti?